

Abstrakt

Tato práce se zabývá těmi otázkami regulace mezinárodní letecké přepravy, které jsou středem zájmu cestujících. Autor se zaměřuje na dva klíčové právní dokumenty, které zakládají různé režimy odpovědnosti leteckého dopravce. Prvním je Úmluva o sjednocení některých pravidel o mezinárodní letecké přepravě, známá též jako Montrealská úmluva. Druhým je evropské nařízení č. 261/2004, známé jako nařízení o právech cestujících. Klíčovou otázkou je, zda jsou tyto odpovědnostní režimy zcela oddělené, anebo se překrývají.

Po úvodní kapitole následuje Kapitola 2 zabírající se historickým vývojem právní regulace na úseku odpovědnosti v letecké přepravě. Je zde popsán rozvoj takzvaného Varšavského systému a jsou představeny Montrealská úmluva a některá z nejdůležitějších evropských nařízení.

Následující kapitola se zaměřuje na teoretické aspekty odpovědnosti leteckého dopravce ve světle české občanskoprávní vědy. Tato zjištění jsou aplikována jak na případ Montrealské úmluvy, tak na nařízení č. 261/2004.

Ustanovení Montrealské úmluvy jsou zkoumána v Kapitole 4. Je pojednáváno o rozsahu platnosti, stejně jako o nejproblematictějších pojmech jako je „nehoda“ nebo „zranění“. Jsou představeny některé závěry soudů a je na nich předvedeno, jak může být umožněno nebo znemožněno poskytnutí odškodnění za různé druhy újem.

Případy týkající se nařízení 261/2004 byly několikrát předmětem jednání Soudního dvora Evropské unie. Tyto případy ukázaly hlavní slabiny nařízení – správné rozlišování mezi „zrušením“ a „zpožděním“ letu a rozsah „mimořádných okolností“. O těchto otázkách pojednává Kapitola 5.

Kapitola 6 analyzuje konflikt uvedených dvou právních předpisů. Tento konflikt pramení z konceptu zpoždění, jež je upravováno jimi oběma.

V poslední kapitole autor shrnuje předchozí poznatky a navzdory judikatuře Soudního dvora dochází k závěru, že skutečně existuje konflikt právních předpisů tam, kde by Montrealská úmluva měla mít přednost, pokud se týká otázky zpoždění.